

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Ογδόντα Έξι

Η Υπόσχεση του Πανίου: Η Τελική Σφράγιση και η Αποκάλυψη της Κραυγής του Μεσονυκτίου

Jeff Pippenger
2024-04-16

Στο Πάνιον, το οποίο ήταν η Καισάρεια Φιλίππου, το οποίο αντιστοιχεί στα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε του ενδεκάτου κεφαλαίου του βιβλίου του Δανιήλ, δηλαδή στην ιστορία όπου τα Δημοκρατικό και Προτεσταντικό κέρατα εκπληρώνουν το αίτημα τού να είναι ο όγδοος, ο οποίος είναι εκ των επτά, δηλαδή στην ιστορία όπου η Σφραγίδα του Θεού αποτυπώνεται μονίμως επάνω στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και στην ιστορία της αφίξεως του αγγέλματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου, ο Χριστός έδωσε μία υπόσχεση στον λαό των εσχάτων ημερών Του.

Και εγώ δε σου λέγω ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσι κατισχύσει αυτής. Και θέλω σοι δώσει τας κλείδας της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι εάν δέσης επί της γης, θέλει είσθαι δεδεμένον εν τοις ουρανοίς· και ό,τι εάν λύσης επί της γης, θέλει είσθαι λελυμένον εν τοις ουρανοίς. Ματθαίος 16:18, 19.

Η περίοδος της σφράγισης, η οποία άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, όταν κατεδαφίστηκαν τα ισχυρά κτήρια της πόλεως της Νέας Υόρκης, και η οποία λήγει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, σχεδιάστηκε από το Άλφα και το Ωμέγα. Το έσχατο ακριβώς μέρος της περιόδου επαναλαμβάνει το πρώτιστο ακριβώς μέρος της περιόδου. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 ο Κύριος οδήγησε τον λαό Του πίσω στις αρχαίες οδούς, όπου, μεταξύ άλλων αληθειών, ανακάλυψαν τους «επτά καιρούς», ακριβώς όπως είχε συμβεί στις ημέρες του βασιλέως Ιωσία. Τότε άρχισε να ραντίζει η όψιμη βροχή, και άρχισε μια διαδικασία δοκιμασίας που παρήγαγε έναν διαχωρισμό δύο τάξεων προσκυνητών.

Σε εκπλήρωση του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ, οι δύο ιερές διαγράμματα ανευρέθησαν και έγιναν έμβλημα εκείνης της ιστορικής περιόδου. Εξίσου σημαντικά, άρχισε και η «διαμάχη» του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ, μεταξύ της μεθοδολογίας «γραμμή επί γραμμή», η οποία είναι η μεθοδολογία της όψιμης βροχής, σε αντιπαράθεση προς τη μεθοδολογία του αποστατημένου Προτεσταντισμού, η οποία είχε προοδευτικώς υιοθετηθεί από τον Αντβεντισμό, αρχίζοντας με την αποστασία του 1863.

Ο Ιησούς υποσχέθηκε ότι θα έδινε στον λαό Του των εσχάτων ημερών «τα κλειδιά της βασιλείας», και, πράττοντας τούτο, αναφέρεται στη σωστή βιβλική μεθοδολογία, η οποία περιέχει τα αναγκαία προφητικά κλειδιά για να αναγνωρισθεί, να εδραιωθεί και να διακηρυχθεί το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου και της Ισχυρής Κραυγής.

«Εκείνοι που κοινωνούν με τον Θεό περιπατούν στο φως του Ηλίου της Δικαιοσύνης. Δεν ατιμάζουν τον Λυτρωτή τους, διαφθείροντας την οδό τους ενώπιον του Θεού. Επουράνιο φως λάμπει επάνω τους. Καθώς πλησιάζουν προς το τέλος της ιστορίας αυτής της γης, η γνώση

τους περί του Χριστού, και περί των προφητειών που αναφέρονται σ' αυτόν, αυξάνεται πολύ. Έχουν άπειρη αξία στα μάτια του Θεού· διότι είναι ενωμένοι με τον Υιό του. Γι' αυτούς ο λόγος του Θεού είναι κάλλους και ωραιότητας ασυγκρίτου. Βλέπουν τη σπουδαιότητά του. Η αλήθεια αποκαλύπτεται σ' αυτούς. Το δόγμα της ενανθρωπήσεως περιβάλλεται με απαλή ακτινοβολία. Βλέπουν ότι η Γραφή είναι το κλειδί που ανοίγει όλα τα μυστήρια και επιλύει όλες τις δυσκολίες. Εκείνοι που δεν υπήρξαν πρόθυμοι να δεχθούν το φως και να περιπατήσουν μέσα στο φως δεν θα είναι σε θέση να κατανοήσουν το μυστήριο της ευσεβείας, αλλά εκείνοι που δεν δίστασαν να σηκώσουν τον σταυρό και να ακολουθήσουν τον Ιησού, θα δουν φως μέσα στο φως του Θεού». The Southern Watchman, 4 Απριλίου, 1905.

Εκείνοι που αντιπροσωπεύονται από τον Πέτρο, οι οποίοι είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, είναι εκείνοι που αποδέχονται το μήνυμα της Λαοδικείας, το οποίο έφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 και το οποίο τώρα επαναλαμβάνεται από τον Ιούλιο του 2023. Το μήνυμα της Λαοδικείας που έφθασε το 1856 ήταν η αυξημένη γνώση των «επτά καιρών», και όταν ο Χριστός συνάγει τα ξηρά οστά, και κατόπιν τα ζωοποιεί, τότε μεταβαίνουν από το Λαοδικειανό κίνημα του τρίτου αγγέλου στο Φιλαδελφιανό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Αυτή η μετάβαση πραγματοποιείται διά του Λόγου του Χριστού, διότι αγιάζονται διά του Λόγου Αυτού, και ο Λόγος Αυτού είναι «αλήθεια», και ο Λόγος Αυτού είναι το «κλειδί» που ξεκλειδώνει τον Λόγο Αυτού.

Και πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ἐν Φιλαδελφείᾳ γράψον· Ταῦτα λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείει, καὶ κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει· Γνωρίζω τὰ ἔργα σου· ἰδοὺ, ἔθεσα ἐνώπιόν σου θύραν ἠνεωγμένην, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ κλείσῃ αὐτήν· διότι ἔχεις μικρὰν δύναμιν, καὶ ἐτήρησας τὸν λόγον μου, καὶ δὲν ἠρνήθης τὸ ὄνομά μου. Ἀποκάλυψις 3:7–8.

Η μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμής» είναι το κλειδί το οποίο ο Χριστός υποσχέθηκε στον λαό Του των εσχάτων ημερών για τη μάχη στις «πύλες». Μια «πύλη» είναι μια εκκλησία.

Και εξύπνησε ο Ιακώβ από τον ύπνον αυτού, και είπε, Βεβαίως ο Κύριος είναι εν τω τόπω τούτω· και εγώ δεν εγνώριζον. Και εφοβήθη, και είπε, Πόσον φοβερός είναι ο τόπος ούτος! τούτο δεν είναι άλλο ειμή ο οίκος του Θεού, και αυτή είναι η πύλη του ουρανού. Γένεσις 28:16, 17.

Η μάχη στις πύλες αντιπροσωπεύει τις θρησκευτικές μάχες που λαμβάνουν χώρα μεταξύ αλήθειας και πλάνης, και η πλάνη της θρησκείας της Ελλάδος είναι η πύλη του άδου, και η θρησκεία του αποστατημένου Λαοδικειανού Αντβεντισμού είναι επίσης μία πύλη. Η Λαοδικειανή Αντβεντιστική πύλη αντιπροσωπεύει το σημείο όπου εκπληρώνεται η αντιλογία του Αββακούμ.

Εν εκείνη τη ημέρα ο Κύριος των δυνάμεων θέλει εἶσθαι στέφανος δόξης και διάδημα ωραιότητος εις το υπόλοιπον του λαού αυτού, και πνεύμα κρίσεως εις τον καθήμενον επί της κρίσεως, και δύναμις εις τους αποκρούοντας την μάχην έως της πύλης. Αλλά και οὔτοι επλανήθησαν διά του οίνου και παρετράπησαν διά του σικεραίου· ο ιερεύς και ο προφήτης επλανήθησαν διά του σικεραίου, κατεπόθησαν υπό του οίνου, παρετράπησαν διά του σικεραίου· πλανώνται εν τη οράσει, προσκόπτουσιν εν τη κρίσει. Διότι πάσαι αι τράπεζαι είναι πλήρεις εμέτου και ακαθαρσίας, ώστε δεν υπάρχει τόπος καθαρός. Τίνα θέλει διδάξει γνώσιν;

και τίνα θέλει κάμει να εννοήσει διδασκαλίαν; τους απογαλακτισθέντας από του γάλακτος, τους απεσπασμένους από των μαστών. Διότι προστάγμα επί προστάγματος, προστάγμα επί προστάγματος· κανών επί κανόνος, κανών επί κανόνος· ολίγον εδώ, ολίγον εκεί· διότι διά τραυλών χειλέων και διά άλλης γλώσσης θέλει λαλήσει προς τον λαόν τούτον· προς τους οποίους είπεν, Αύτη είναι η ανάπαυσις, διά της οποίας δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιακότα· και αύτη είναι η αναψυχή· αλλ' αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσωσι. Όθεν ο λόγος του Κυρίου έγγεινεν εις αυτούς προστάγμα επί προστάγματος, προστάγμα επί προστάγματος· κανών επί κανόνος, κανών επί κανόνος· ολίγον εδώ, ολίγον εκεί· διά να υπάγωσι και να πέσωσιν οπίσω και να συντριφθώσι και να παγιδευθώσι και να συλληφθώσι. Διά τούτο ακούσατε τον λόγον του Κυρίου, άνδρες εμπαίκται, οι άρχοντες του λαού τούτου, του εν Ιερουσαλήμ. Ησαΐας 28:5-14

Τα κλειδιά της βασιλείας είναι οι λόγοι των Γραφών, οι οποίοι δίδονται στον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών από τον Λόγο.

«Υπάρχουν αλήθειες στον λόγο οι οποίες, όπως φλέβες πολύτιμου μεταλλεύματος, είναι κρυμμένες κάτω από την επιφάνεια. Ο κρυμμένος θησαυρός ανακαλύπτεται καθώς αναζητείται, όπως ο μεταλλωρύχος αναζητεί χρυσό και άργυρο. Η απόδειξη της αλήθειας του λόγου του Θεού βρίσκεται μέσα στον ίδιο τον λόγο. Η Γραφή είναι το κλειδί που ξεκλειδώνει τη Γραφή. Το βαθύ νόημα των αληθειών του λόγου του Θεού αποκαλύπτεται στη διάνοιά μας από το Πνεύμα Του.»

«Η Αγία Γραφή είναι το μεγάλο βιβλίο διδασκαλίας για τους μαθητές στα σχολεία μας. Διδάσκει ολόκληρο το θέλημα του Θεού σχετικά με τους υιούς και τις θυγατέρες του Αδάμ. Είναι ο κανόνας της ζωής, διδάσκοντάς μας τον χαρακτήρα που πρέπει να διαμορφώσουμε για τη μέλλουσα ζωή. Δεν έχουμε ανάγκη από το αμυδρό φως της παραδόσεως για να καταστεί η Γραφή κατανοητή. Εξίσου θα μπορούσαμε να υποθέσουμε ότι ο μεσημβρινός ήλιος χρειάζεται το αγνό φως της γήινης δάδας για να αυξηθεί η δόξα του. Οι δηλώσεις ιερέως και λειτουργού δεν είναι αναγκαίες για να σωθούν οι άνθρωποι από την πλάνη. Εκείνοι που συμβουλεύονται το θείο Μαντείο θα έχουν φως. Στην Αγία Γραφή κάθε καθήκον καθίσταται σαφές. Κάθε μάθημα που δίνεται είναι κατανοητό. Κάθε μάθημα μας αποκαλύπτει τον Πατέρα και τον Υιό. Ο λόγος δύναται να καταστήσει πάντας σοφούς προς σωτηρίαν. Στον λόγο αποκαλύπτεται καθαρά η επιστήμη της σωτηρίας. Ερευνάτε τας Γραφάς, διότι είναι η φωνή του Θεού που ομιλεί στην ψυχή.» Testimonies, volume 8, 157.

Τα κλειδιά που ο Χριστός έδωσε στην εκκλησία των εσχάτων ημερών έχουν την ίδια δύναμη που είχαν όταν δόθηκαν στον Πέτρο.

«Ο Πέτρος είχε εκφράσει την αλήθεια η οποία αποτελεί το θεμέλιο της πίστεως της εκκλησίας, και ο Ιησούς τώρα τον τίμησε ως εκπρόσωπο όλου του σώματος των πιστών. Είπε: “Και θέλω σοι δώσει τας κλείδας της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι εάν δέσης επί της γης, θέλει είσθαι δεδεμένον εν τοις ουρανοίς· και ό,τι εάν λύσης επί της γης, θέλει είσθαι λελυμένον εν τοις ουρανοίς.”»

«Τα “κλειδια της βασιλείας των ουρανών” είναι οι λόγοι του Χριστού. Όλοι οι λόγοι της Αγίας Γραφής είναι δικό Του, και έδω περιλαμβάνονται. Οι λόγοι αυτοί έχουν δύναμη να

ανοίγουν και να κλείνουν τὸν οὐρανὸν. Διακηρύττουν τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι γίνονται δεκτοὶ ἢ ἀπορρίπτονται. Ἔτσι, τὸ ἔργο ἐκείνων ποὺ κηρύττουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁσμὴ ζωῆς πρὸς ζωὴν ἢ θανάτου πρὸς θάνατον. Ἡ ἀποστολή τους εἶναι φορτισμένη μὲ αἰώνια ἀποτελέσματα.» The Desire of Ages, 413.

Ἡ δύναμη που εκδηλώνεται μέσω των λόγων Του, όταν τίθεται στα χέρια των ανθρώπων, εδράζεται στις αρχές που προσδιορίζονται στον λόγο Του. Ἡ απλούστερη ἴσως, και ἴσως ἡ πλέον βαθυστόχαστη, εἶναι ὅτι ἡ ἀλήθεια εδραιώνεται ἐπὶ τῆς μαρτυρίας δύο.

«Ἐνα ἄλλο σοβαρὸ κακὸ που εἶχε ἀνακύψει στὴν ἐκκλησία ἦταν τὸ ὅτι ἀδελφοὶ προσέφευγαν στὴ δικαιοσύνη ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Εἶχε γίνῃ ἀφθονὴ πρόβλεψη γιὰ τὴ διευθέτηση δυσκολιών μεταξύ των πιστών. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶχε δώσει σαφεῖς ὁδηγίες ὡς πρὸς τὸ πῶς ἔπρεπε νὰ διευθετοῦνται τέτοια ζητήματα. “Ἐάν δε ἀμαρτήσῃ εἰς σε ὁ ἀδελφός σου,” εἶχε συμβουλεύσει ὁ Σωτὴρας, “ὑπάγε καὶ ἐλεγξον αὐτὸν μεταξύ σου καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐάν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου. Ἀλλ’ ἐάν δὲν ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σου ἕτι ἓνα ἢ δύο, διὰ νὰ βεβαιωθῇ παν ῥῆμα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν. Ἐάν δε παρακούσῃ αὐτῶν, ἐπεὶ τὸ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἐάν δε καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἀς ἦναι εἰς σε ὡς ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης. Ἀληθῶς σας λέγω, Ὅσα ἐάν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς, θέλουσιν εἶσθαι δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ὅσα ἐάν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, θέλουσιν εἶσθαι λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ.” Ματθαῖος 18:15–18.» Πράξεις των Αποστόλων, 304.

Υπάρχουν τουλάχιστον τρεῖς γεωγραφικοὶ μάρτυρες τῆς περιόδου κατὰ τὴν ὁποία οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται κατὰ τὴν Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου. Ἐνθυμούμενοι τὸ γεγονός ὅτι, κατὰ τὴν κραυγὴ ἐν τῷ μέσω τῆς νυκτός, εἶναι πλέον πολὺ ἀργά γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς τὸ ἔλαιο, διαπιστώνουμε ὅτι ἡ γεωγραφικὴ μαρτυρία τῆς κατασκηνωτικῆς συνάξεως τοῦ Exeter παρέχει μιὰ ἀπεικόνιση τοῦ σημείου ὅπου ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν σφραγίζεται, καὶ βρίσκουμε ὅτι ἡ ἀλήθεια αὐτὴ παριστάνεται ἀπὸ τὴν γεωγραφία τῆς Καισαρείας Φιλίππου, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν μαρτυρία τῆς μάχης τοῦ Πανίου, στὰ ἐδάφια δεκατρία ἕως δεκαπέντε τοῦ ἐνδεκάτου κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ. Ἴσως νὰ εἶναι κάπως ἀστοχὸ νὰ προσδιορίσουμε αὐτοὺς τοὺς τρεῖς μάρτυρες ὡς γεωγραφικούς, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦ αὐτὸν τὸν ὄρο, διότι ἡ γεωγραφία ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς μέρος τοῦ πλαισίου τόσο στὸ Exeter ὅσο καὶ στὴν Καισάρεια Φιλίππου. Ὁ Ἰησοῦς τοποθετεῖ τὸν Πέτρο μέσα στὴν προφητικὴ γεωγραφία στὴν ὁποία βρίσκονται οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες κατὰ τὶς ἐσχάτες ἡμέρες. Ἐπειτα δίδει μιὰ ἐντολή.

Καὶ θέλω σοὶ δώσει τὰς κλείδας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· καὶ ὅ,τι ἐάν δῆσης ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει εἶσθαι δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ ὅ,τι ἐάν λύσης ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει εἶσθαι λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Τότε παρήγγειλεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ νὰ μὴ εἰπῶσι πρὸς οὐδέναν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς. Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ὁ Ἰησοῦς νὰ δεικνύῃ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὅτι πρέπει νὰ υπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ νὰ φονευθῇ, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀναστηθῇ. Καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ ἐπιτιμᾷ εἰς αὐτὸν, λέγων, Γενέσθω ἰλεὸς εἰς σεαυτὸν, Κύριε· δὲν θέλει γέινει τούτο εἰς σε. Ἐκεῖνος δὲ στραφεὶς εἶπε πρὸς τὸν Πέτρον, Ὑπάγε ὀπίσω μου, Σατανά· σκάνδαλόν μου εἶσαι· διότι δὲν φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων. Ματθαῖος 16:19–23.

Η λέξη «Exeter» είναι το όνομα μιας πόλεως στο Ντέβον της Αγγλίας. Η ετυμολογία της μπορεί να ανιχνευθεί έως την Παλαιά Αγγλική, όπου ήταν γνωστή ως «Exanceaster» ή «Execestre». Πιστεύεται ότι το όνομα προέρχεται από τις παλαιοαγγλικές λέξεις «Exe» (αναφερόμενο στον ποταμό Exe, επί του οποίου είναι κτισμένη η πόλη) και «ceaster» (που σημαίνει «ρωμαϊκό οχυρό» ή «τειχισμένη πόλη»). Επομένως, το «Exeter» σημαίνει είτε «το οχυρό επί του ποταμού Exe» είτε «η τειχισμένη πόλη παρά τον ποταμό Exe». Η γεωγραφία που συνδέεται με την έλευση και την εκπλήρωση της Κραυγής του Μεσονυκτίου στη μιλλεριτική ιστορία υποδεικνύει έναν τόπο όπου υπήρχε ύδωρ, που αντιπροσωπεύει την έκχυση του Αγίου Πνεύματος, και ένα σημείο όπου ο Θεός ήγειρε στρατό για να διακηρύξει το μήνυμα στον κόσμο, το οποίο, όπως μας πληροφορεί η Αδελφή White, προχώρησε σαν «παλιρροϊκό κύμα». Ένα παλιρροϊκό κύμα δεν είναι απλώς ύδωρ ποταμού· είναι ύδωρ υπερβαλλόντως ενδυναμωμένο.

Η Μιλλεριτική ιστορία υπήρξε η εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων, και όταν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες φθάσουν στο συμπέρασμα του καιρού της σφραγίσεως, θα επαναλάβουν τα ορόσημα που προσδιορίστηκαν στην αρχή του καιρού της σφραγίσεως, καθώς επίσης και την ιστορία της συγκεντρώσεως του στρατοπέδου στο Exeter. Ένας άγγελος θα καταβεί με ένα δοκιμαστικό μήνυμα το οποίο απαιτείται να φαγωθεί. Εκείνο το μήνυμα θα οδηγήσει στα θεμέλια, και θα φέρει αντιμέτωπες τις δύο τάξεις με τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι. Θα περιλαμβάνει την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία παριστάνεται από τον Πέτρο ως αποδοχή ότι ο Ιησούς εχρίσθη ως ο Χριστός, όταν το θείο σύμβολο κατήλθε υπό μορφήν περιστεράς, προτυπώνοντας την 11η Σεπτεμβρίου 2001. Θα περιλαμβάνει την κατανόηση ότι ο Ιησούς είναι ο θείος Υιός του Θεού, και επίσης ότι, διά του ότι ο Ιησούς προσέλαβε επάνω στη θεία Του ύπαρξη τη σάρκα της πεπτωκυίας ανθρωπότητας, είναι επίσης ο Υιός του ανθρώπου.

Αυτές οι αλήθειες θα παραγάγουν δύο τάξεις προσκυνητών, όπως συνέβη και μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001. Οι δύο τάξεις αντιπροσωπεύθηκαν στη συνάθροιση στρατοπέδευσης του Exeter, διότι σε εκείνη τη συνάθροιση είχε στηθεί μια σκηνή από μια ομάδα από το Watertown, η οποία απέρριπτε το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου όπως αυτό παρουσιάστηκε μέσω του Samuel Snow. Πραγματοποιούσαν απομιμητικές συναθροίσεις, τόσο θορυβώδεις και συναισθηματικά φορτισμένες, ώστε οι ηγέτες των συναθροίσεων του Snow πήγαν προς αυτούς και τους πληροφορήσαν να ησυχάσουν. Στη συνάθροιση στρατοπέδευσης εκδηλώθηκαν δύο τάξεις, και αμφοτέρες διακήρυσσαν ότι συνδέονταν με το ύδωρ, αλλά η μία ήταν πλαστή και αντιπροσώπευε τις μωρές, οι οποίες ήσαν χωρίς έλαιο. Η ομάδα στη σκηνή του Exeter ήταν το στράτευμα που ήταν η πόλη, η οποία ήταν επίσης φρούριο, διότι αυτοί προτυπούσαν τα νεκρά ξηρά οστά του Ιεζεκιήλ, τα οποία ανίστανται ως ισχυρό στράτευμα με το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Στην ιστορία όπου εκδηλώνονται εκείνες οι δύο τάξεις, ο Πέτρος αντιπροσώπευσε αμφοτέρες. Η ομολογία του, η οποία ταύτιζε τον Ιησού ως τον Χριστό και τον Υιό του Θεού, παρήχθη από την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, διότι ο Χριστός τού είπε ρητώς: «Σάρκα και αίμα δεν σου το απεκάλυψαν αυτό, αλλά ο Πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς». Όταν κατόπιν ο Ιησούς πληροφορήσε τους μαθητές περί του σταυρού, ο Πέτρος, στερούμενος εκείνη τη στιγμή της επιρροής του Αγίου Πνεύματος, πήρε τον Χριστό κατά μέρος, «και ήρχισε να επιτιμά Αυτόν, λέγων, Γένοιτο ίλεώς σοι,

Κύριε· δεν θέλει γίνει τούτο εις σε. Εκείνος δε στραφείς, είπε προς τον Πέτρον, Ὑπαγε οπίσω μου, Σατανά· σκάνδαλόν μου είσαι· διότι δεν φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων».

Το συναισθηματικό ξέσπασμα του Πέτρου εναρμονιζόταν με τη συναισθηματική λατρεία που λάμβανε χώρα στη σκηνή του Watertown, όταν ο Samuel Snow παρουσίαζε το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Σε εκείνο το επίπεδο, ο Πέτρος αντιπροσωπεύει εκείνους που είναι υποψήφιοι να συγκαταλεγούν μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Αυτοί οι υποψήφιοι αντιπροσωπεύουν μία τάξη που έχει το έλαιο, το οποίο είναι το Άγιο Πνεύμα, και είναι το μήνυμα και είναι ο χαρακτήρας, ενώ η άλλη τάξη στερείται του ελαίου. Στο πλαίσιο της Καισαρείας Φιλίππου, ο Χριστός άρχισε να εκθέτει «ότι έπρεπε να υπάγη εις Ιεροσόλυμα, και να πάθη πολλά από των πρεσβυτέρων και αρχιερέων και γραμματέων, και να θανατωθή, και την τρίτην ημέραν να αναστηθή».

Η απογοήτευση των μαθητών, όταν εκείνα τα γεγονότα εκπληρώθηκαν πράγματι επάνω στον σταυρό, είναι η ιστορία που χρησιμοποιεί η Αδελφή White για να απεικονίσει την απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844, καθώς και την απογοήτευση των Εβραίων κατά τη διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης, όταν ο στρατός του Φαραώ πλησίαζε από πίσω τους και τα ύδατα της θαλάσσης βρίσκονταν εμπρός τους. Όλες αυτές οι μαρτυρίες υποδεικνύουν τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, και η αποκάλυψη των εδαφίων δεκατρία έως δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα παρέχει τη μαρτυρία των γεγονότων που οδηγούν σε εκείνον τον νόμο της Κυριακής. Με τον τρόπο αυτόν εκπροσωπούν επίσης το «τμήμα της προφητείας του Δανιήλ που αναφέρεται στις έσχατες ημέρες».

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Μια προσεκτική μελέτη των τύπων και των αντιτύπων οδήγησε στη διαπίστωση ότι η σταύρωση του Χριστού έλαβε χώρα ακριβώς κατά την ημέρα εκείνη του ετήσιου κύκλου των τελετών που είχε δοθεί στο Ισραήλ, κατά την οποία εσφάζετο ο πασχάλιος αμνός. Δεν θα ελάμβανε, ομοίως, χώρα ο καθαρισμός του αγιαστηρίου, ο οποίος προετυπώνετο στην Ημέρα του Εξιλασμού —που έπιπτε τη δεκάτη ημέρα του εβδόμου μηνός— ακριβώς κατά την ημέρα εκείνη του έτους που εορταζόταν στον τύπο; (βλ. *The Great Controversy*, 399). Αυτό, σύμφωνα με τον αληθή Μωσαϊκό υπολογισμό του χρόνου, θα ήταν η 22α Οκτωβρίου. Στις αρχές Αυγούστου του 1844, σε μια συνάντηση κατασκήνωσης στο Έξετερ του Νιου Χάμσαϊρ, η άποψη αυτή παρουσιάστηκε και έγινε δεκτή ως η ημερομηνία για την εκπλήρωση της προφητείας των 2300 ημερών. Η παραβολή των δέκα παρθένων στο Κατά Ματθαίον 25:1–13 προσέλαβε ιδιαίτερη σημασία — η βραδύτητα του νυμφίου, η αναμονή και ο ύπνος εκείνων που ανέμεναν τον γάμο, η κραυγή κατά το μεσονύκτιο, το κλείσιμο της θύρας, και τα λοιπά. Το μήνυμα ότι ο Χριστός επρόκειτο να έλθει στις 22 Οκτωβρίου κατέστη γνωστό ως η “κραυγή του μεσονυκτίου”. «Η “κραυγή του μεσονυκτίου”», έγραψε η Έλλεν Γουάιτ, «διακηρύχθηκε από χιλιάδες πιστούς». Πρόσθεσε:

«Σαν παλιρροϊκό κύμα το κίνημα [του εβδόμου μηνός] σάρωσε τη χώρα. Από πόλη σε πόλη, από χωριό σε χωριό, και έως απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές προχώρησε, έως ότου ο αναμένων λαός του Θεού αφυπνίστηκε πλήρως.—*Η Μεγάλη Διαμάχη*, 400.»

«Η ταχύτητα με την οποία διαδόθηκε το μήνυμα απεικονίζεται από συγγραφείς τους οποίους παραθέτει ο L. E. Froom:»

«Ο Bates κατέγραψε ότι το μήνυμα του Exeter “πέταξε, θα έλεγε κανείς, επάνω στα φτερά του ανέμου”. Άνδρες και γυναίκες έσπευδαν σιδηροδρομικώς και δια θαλάσσης, με ταχυδρομική άμαξα και έφιπποι, με δεμάτια βιβλίων και εντύπων, διανέμοντάς τα “τόσο άφθονα όσο τα φύλλα του φθινοπώρου”. Ο White είπε: “Το έργο που είχαμε μπροστά μας ήταν να πετάξουμε σε κάθε μέρος εκείνου του εκτεταμένου αγρού, να σημάνουμε τον συναγερμό και να αφυπνίσουμε τους κοιμωμένους”. Και ο Wellcome προσθέτει ότι το κίνημα ξέσπασε όπως τα νερά φράγματος όταν ελευθερώνονται. Αγροί με ώριμα σιτηρά έμεναν ασυγκόμιστοι, και πατάτες πλήρως ανεπτυγμένες έμεναν αζερίζωτες μέσα στη γη. Η έλευση του Κυρίου ήταν εγγύς. Δεν υπήρχε πλέον καιρός για τέτοια γήινα πράγματα.—The Prophetic Faith of Our Fathers, Τόμ. IV, σ. 816.

«Ως αυτόπτης μάρτυς και συμμετέχουσα στο κίνημα, η Ellen White περιέγραψε τον χαρακτήρα του ταχέως επιταχυνόμενου έργου:»

«Οι πιστοί είδαν την αμφιβολία και την αμηχανία τους να απομακρύνονται, και η ελπίδα και το θάρρος ζωογόνησαν τις καρδιές τους. Το έργο ήταν απαλλαγμένο από εκείνες τις ακρότητες που εκδηλώνονται πάντοτε όταν υπάρχει ανθρώπινος ενθουσιασμός χωρίς την καθοδηγητική επιρροή του λόγου και του Πνεύματος του Θεού.... Έφερε τα χαρακτηριστικά που σημαδεύουν το έργο του Θεού σε κάθε εποχή. Υπήρχε λίγη εκστατική χαρά, αλλά μάλλον βαθιά διερεύνηση της καρδιάς, εξομολόγηση αμαρτίας και απάρνηση του κόσμου. Η προετοιμασία για τη συνάντηση με τον Κύριο ήταν το βάρος ψυχών που αγωνιούσαν....»

«“Από όλα τα μεγάλα θρησκευτικά κινήματα από τις ημέρες των αποστόλων, κανένα δεν υπήρξε περισσότερο απαλλαγμένο από ανθρώπινη ατέλεια και από τις πανουργίες του Σατανά όσο εκείνο του φθινοπώρου του 1844. Ακόμη και τώρα, έπειτα από την παρέλευση πολλών ετών [1888], όλοι όσοι συμμετείχαν σε εκείνο το κίνημα και παρέμειναν σταθεροί επάνω στην πλατφόρμα της αλήθειας εξακολουθούν να αισθάνονται την άγια επιρροή εκείνου του ευλογημένου έργου και μαρτυρούν ότι ήταν εκ Θεού.—Ibid., 400, 401.”»

«Παρά τις αποδείξεις ενός έργου που σάρωνε τη χώρα και έφερνε χιλιάδες στη συναναστροφή της Δευτέρας Παρουσίας, και περίπου διακόσιοι λειτουργοί από διάφορες εκκλησίες ενώθηκαν στη διάδοση του μηνύματος, [Βλ. C. M. Maxwell, Tell it to the world, σσ. 19, 20.] οι Προτεσταντικές εκκλησίες στο σύνολό τους το απέρριψαν περιφρονητικά και χρησιμοποίησαν κάθε μέσο που διέθεταν για να εμποδίσουν να διαδοθεί η πίστη στην επικείμενη έλευση του Χριστού. Κανείς δεν τολμούσε να αναφέρει σε εκκλησιαστική σύναξη την ελπίδα της σύντομης έλευσης του Ιησού, αλλά για εκείνους που ανέμεναν το γεγονός τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά.»

«Η Έλεν Γουάιτ περιέγραψε πώς ήταν:»

«Κάθε στιγμή μου φαινόταν πολύτιμη και υψίστης σημασίας. Αισθανόμουν ότι επιτελούσαμε έργο για την αιωνιότητα, και ότι οι απρόσεκτοι και αδιάφοροι βρίσκονταν στον μέγιστο κίνδυνο. Η πίστη μου ήταν αδιατάρακτη, και οικειοποιήθηκα για τον εαυτό μου τις πολύτιμες υποσχέσεις του Ιησού....»

«Με επιμελή έρευνα των καρδιών και ταπεινή εξομολόγηση προχωρήσαμε με προσευχή έως τον χρόνο της προσδοκίας. Κάθε πρωί αισθανόμασταν ότι πρώτο μας καθήκον ήταν να

εξασφαλίσουμε την απόδειξη ότι η ζωή μας ήταν ορθή ενώπιον του Θεού. Συνειδητοποιούσαμε ότι, αν δεν προοδεύαμε στην αγιότητα, ήταν βέβαιο ότι θα οπισθοδρομούσαμε. Το ενδιαφέρον μας ο ένας για τον άλλον αυξήθηκε· προσευχόμασταν πολύ ο ένας με τον άλλον και ο ένας για τον άλλον.»

«Συναθροίζομασταν στους οπαρώνες και στα άλση για να κοινωνούμε με τον Θεό και να αναπέμπουμε προς Αυτόν τις δεήσεις μας, αισθανόμενοι σαφέστερα την παρουσία Του όταν περιβαλλόμασταν από τα έργα της φύσεώς Του. Οι χαρές της σωτηρίας ήταν για μας αναγκαιότερες από την τροφή και το ποτό μας. Αν σύννεφα επισκίαζαν τη διάνοιά μας, δεν τολμούσαμε να αναπαυθούμε ή να κοιμηθούμε προτού αυτά διαλυθούν από τη συνείδηση της αποδοχής μας από τον Κύριο.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.» Arthur White, The Ellen White Biography, τόμος 1, 51, 52.